

ærede Udvalg, da skal jeg gjerne tiltræde den, og det nærmest af den Grund, at det er saa vanskeligt at bestemme, hvad Dyrplageri er, og her er ved den tidligere Forhandling anført saa mange Exempler derpaa, at vi derom vist Alle ere enige. Hvad derimod den første Forandring angaaer, nemlig at udflyde Ordet: „Dyrplageri“, da forekommer dette mig at være meget uheldigt, og isærdeleshed naar jeg læser Betænkningen igjennem, hvoraf Hensigten fremlyser med at udelade dette Ord, hvilken nærmest er den, at man snarere vil straffe Hensigten, end selve Handlingen. — Det Hele er noget vanskeligt at bestemme, men det forekommer mig, at det bliver endnu mere vanskeligt, som det nu er; thi man kan dog ikke gaae ind i en Mand og see den Hensigt, han har med at bruge et Dyr; det er ikke godt at see. — Jeg for mit Vedkommende kalder det ligesfuldt Dyrplageri, hvad enten en Hest bliver redet ihjel paa en Væddeløbsbane, eller den slæber sig ihjel for en Mergelkasse; thi i begge Henseender have Vedkommende til Hensigt at skaffe sig en Fordeel derved. Gieren til Væddeløberen vil vinde Prisen, og Gieren til den Hest, der gaaer for Mergelkassen, vil have hørt saa meget Mergel som muligt paa sin Ager. Naar Ordet „Dyrplageri“ bliver udeladt af en saadan Lov, saa troer jeg, at der snarere vil blive Leilighed til at sætte disse Forseelser eller disse Plagerier i Glas, alt eftersom Hensigten har været dermed. Jeg kjender intet værre Dyrplageri end det, som jeg f. Ex. har seet paa en Væddeløbsbane, i et Menagerie og slike Steder, hvor Dyr holdes med stor Bekostning for at skaffe Publikum Morstab. Gier min Betragtning maade er det ene ligesaa strafbart, som det Andet, thi det er en unyttig Plage, som Dyrene lide, som jeg synes burde straffes. Fordi Brugen er af den Bessaffenhed, at den kan skaffe Publikum en Fornøielse, derfor forekommer den mig at være lige strafbar og jeg troer, at naar Ordet „Dyrplageri“ bliver udeladt af Lovtexten, saa vil man gaae over til at søge Hensigten med dette Dyrplageri, og sely om det har et sjønt Formaal eller ikke, forekommer det mig mindre vigtigt. Naar det var Tilfældet med Lovgivningen, saa skulde der heller ikke

være noget iveien for, at en fattig Mand kunde gaae hen og gjøre et lille Greb i en rig Mand's Kasse; thi han kunde jo have den smukke Hensigt dermed at skaffe sig det Nødtørstige til sit og Families Underhold. Det vil komme til at staae temmelig analogt hermed. Det forekommer mig, at det skal være Dyrplageri, man skal straffe, naar man underkaster Dyrene en raa og grusom Behandling. For mig er Behandlingen lige raa og grusom, naar den forarsager Dyrene Plager, hvad saa end Hensigten har været dermed.

Ordføreren: Jeg troer rigtignok ikke, at det vilde gaae an at give Love efter den sidste ærede Talers Dpfattelse af Begrebet. Jeg troer virkelig ikke, at Hensyn til Hensigten kan undværes i den Grad, som han vil have det. Jeg troer overhovedet ikke, at jeg behøver at imødegaae hans Udtalelse videre; thi det er aldeles umuligt, at man kunde lægge en saadan Dpfattelse til Grund for nogen Lov. Dette er min Mening, og dertil skal jeg indskrænke mit Svar paa hans Bemærkninger.

L. C. Larsen: Det var med Hensyn til Overlæsning og Sulning af Dyr, at jeg vilde gjøre en Bemærkning, som jeg ikke for erindrede. at tilføie, og det er den, at disse Forbrydelser ere de, som man vistnok allerhelst kunde ønske afstraffede. Det har vist sig, at de fleste Gange, der har været reist Tiltale i Anledning af en saadan Behandling af Dyr, er den Paagjældende bleven frifundet, fordi han har sagt: „jeg veed ikke, hvormeget et Dyr kan taale at trække, eller hvor stærkt der kan fjøres med det; thi havde jeg vidst det, havde jeg ikke gjort det,“ og derefter er han bleven frifunden. See, dette vil blive tilbage efter Loven, saaledes som den nu er forandret, og jeg har ikke kunnet finde noget Middel til at forebygge det; men jeg vil dog henstille til den ærede Justitsminister, om han ikke troer, at der paa en eller anden Maade kan virkes til at udbrede Kundskab om, hvad der med Rimelighed kan forlanges af et Dyr med Hensyn til Trække- og Løbekraft; thi ellers vil man blive ved at være i det Tilfælde, at Enhver, der kommer under Tiltale for at have overanstrengt Dyr, vil